

Jenny Colgan

Čarovné Vianoce v hotelíku

metafora®

Čarovné
Vianoce
v hotelíku

Jenny Colgan

Jenny Colgan

*Čarovné
Vianoce
v hoteliku*

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 466. publikáciu.

Z anglického originálu *Christmas at the Island Hotel*, vydaného vydavateľstvom Sphere
v roku 2020, do slovenčiny preložila Zuzana Folvarčíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 336
Tlač TBB, a.s.

Copyright © 2020 by Jenny Colgan
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Zuzana Folvarčíková, 2026

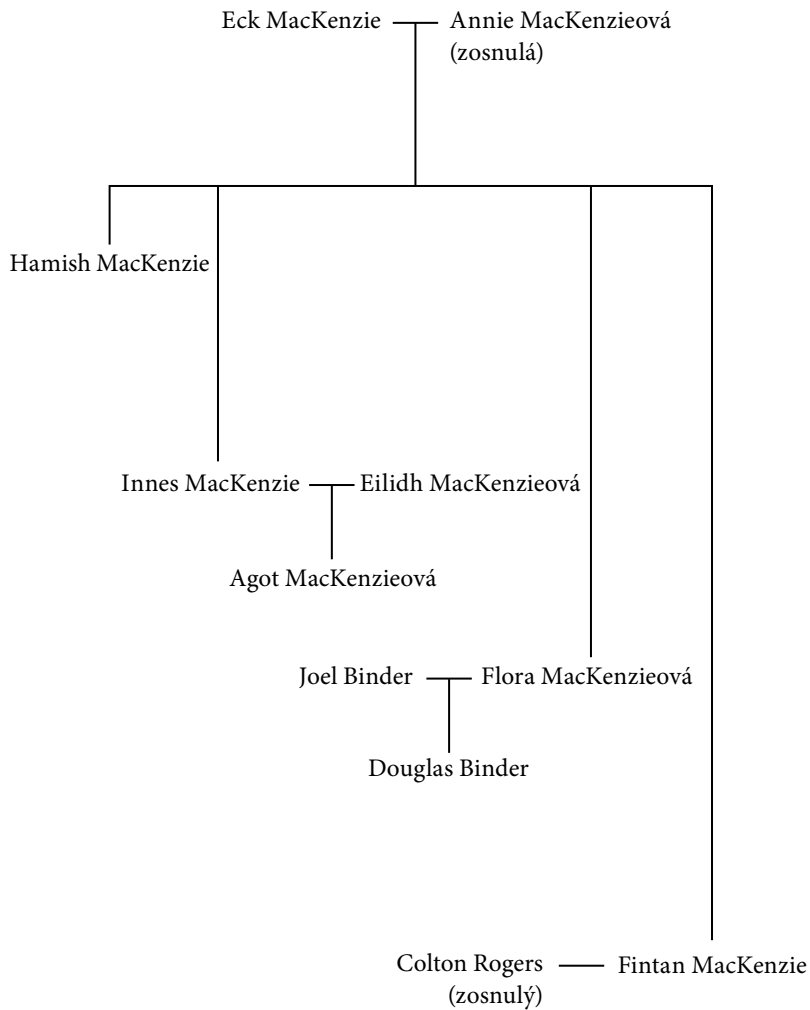
Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-456-1 (ePub)
ISBN 978-80-8305-455-4 (pdf)
ISBN 978-80-8305-454-7 (print)

*Všetkým vám, ktorí ste pracovali priamo s ľuďmi
– ktorí ste každé ráno vstávali a chodili do práce,
zatiaľ čo my ostatní sme zostávali doma.
Boli ste – a stále ste – tým, čo drží svet pohromade.
Ďakujeme vám.*

Zoznam postáv

Personál v hoteli Rock

Gaspard – šéfkuchár

Konstantin – pomocník v kuchyni

Bjårk – Konstantinov pes

Gala – recepčná

Kerry – zástupkyňa šéfkuchára

Isla Donnellyová – pomocná kuchárka

Tam – pomocný personál

Personál v Kaviarničke na pobreží

Iona

Malik

Obyvatelia Mure

Lorna MacLeodová – riaditeľka školy

Pani Cooková – učiteľka

Doktor Saif Hassan – ostrovný lekár, sýrsky utečenec

Ibrahim Hassan – Saifov starší syn

Ash Hassan – Saifov mladší syn

Jeannie – recepčná v Saifovej ordinácii

Pani Lairdová – opatrovatelka Saifových synov

Vera Donnellyová – Islina mama

Malcolm (Malcy) Docherty – predseda obecnej rady

Jan MacArthurová, rodená Dochertyová – Malcyho dcéra
a miestna filantropka

Charlie MacArthur – Janin manžel

Christabel – dcéra Jan a Charlieho

Wullie Stevenson – obyvateľ ostrova

Bertie Cooper – lodník

Hector McLinn – farmár

Cuthbert McSquib – farmár

Pani MacGregorová – obyvateľka ostrova

Elsbeth Brodieová – obyvateľka ostrova

Pani MacPhersonová – obyvateľka ostrova

Anndra – stavbár

Billy a Effie – manželia, ktorí prevádzkujú letisko a poštu

Inge-Britt – majiteľka hotela Harbour's Rest

Pani McGloneová – zástupkyňa predsedu obecnej rady

Colin – policajt

Fionn – rybár

Postavy zo Spojených štátov

Martha Philippoussisová – Joelova adoptívna mama

Mark Philippoussis – Joelov adoptívny otec

Postavy z Nórska

Konstantin Sundt-Knagenhjem Senior – Konstantinov otec

Gunnar – umelec

Postavy z Londýna

Candice Bluntová – novinárka

PRVÁ KAPITOLA

Mrazivé vody severného Atlantiku brázdia vo dne i v noci veľké tankery.

Zblízka sú obrovské – dvesto až tristo metrov dlhé, po okraj naložené autami, hojdacími koníkmi, plyšovými hračkami, barometrami, ventilmi aj čajom –, a predsa ich ľahko zatieni nekonečná rozľahlosť oceánu.

Prichádzajú zo západu a prekračujú pomyselné hranice morských oblastí – Rockall, Hebridy a sever Fair Isle –, o ktorých pohodlní suchozemci počujú azda len vtedy, keď zaspávajú pri námornej predpovedi počasia. Napokon priplávajú na dohľad ostrova Mure, drobného kúska zeme medzi Shetlandmi a Faerskými ostrovmi – domova pre tisícpäťsto duší (a to v priaznivom roku).

Na juhozápadnom cípe Mure leží dedina s prístavom. Námorníci z tankerov – často z Filipín alebo z Thajska, veľkých námorných krajín južných morí – sú tak ďaleko od domova, ako sa len dá. Neraz upierajú pohľad na ten drobný bod svetla uprostred oceánu, s očami dychtivými po akomkoľvek rozptýlení od nekonečných temných vlín.

Muž nemôže byť námorníkom, ak má sklony k melanchólii – deŕäť či desať mesiacov v roku žije ďaleko od rodiny a v tesnej blízkosti iných mužov, takže optimizmus je takmer povinnou výbavou. No aj tí najskúsenejší občas pocítia smútok za domovom, najmä keď zdvihnú ďalekohľad a zazrú pestrofarebné domčeky na Mure, natlačené jeden na druhý – v jemných odtieňoch sivej, ružovej, modrej a žltej. Budovy sa zoskupujú a dvíhajú do svahu v útulnom, trochu neusporiadanom zhľuku, akoby sa k sebe túlili na holom ostrove s prázdnyimi bledozlatými plážami a s nízkou trstinou ohýbanou vetrom.

Na ostrove nie je hľbokovodný prístav a žiadna z veľkých kontajnerových lodí tu nikdy nezakotví. A predsa si nejeden tanker zapamätá, ako ho mína – je to totiž posledný kúsok pevniny, ktorý posádka zazrie pred Bergenom. Niekedy, za jasného letného dňa, možno cez ďalekohľad zahľadiť deti, ako im mávajú.

Lenže teraz, v nepreniknuteľnej tme skorého zimného rána, pôsobí Mure ako nepatrný bod útechy vo svete ponorenom do temnoty, kým obrovské lode s ľahkosťou vzdorujú narážajúcim vlnám. Ten pohyb je pre mužov natoľko dôverne známy, že chôdza po súši im neskôr pripadá takmer zvláštna.

Ostrov je taký malý, že pri rýchlosti dvadsiatich uzlov netrvá dlho, kým zmizne v diaľke – Apostil, Danilo či Jësús sa vracajú skontrolovať radar a fax, zatiaľ čo plávajú oblasťou Viking a ďalej k North Utsire, až napokon k rozľahlým, bohatým fjordom Nórska, zanechajúc tichý ostrov opäť osamotený pod chladnými hviezdami. Na farme MacKenzieovcov na najjužnejšom cípe už horí ranný oheň, na sporáku sa zohrieva káva a Flora MacKenzieová vedie búrlivú debatu so svojím mladším bratom Fintanom.

„Colton's Bar,“ zopakovala Flora. „V žiadnom prípade. Chápem to, ale zároveň to znie ako podnik s mechanickým býkom, kde dievčatá nosia minišortky, strapce a kovbojské čižmy.“

„Nikto nespomínal mechanického býka,“ zamrmlal Fintan a nadýchol sa vône kávy a čerstvých rožkov, ktoré sa zohrievali v rúre. Potom zdvihol hlavu.

„Aj keď...“ uškrnul sa zamyslene.

„Mám ti tú kávu zobrať?“

Fintan prevrátil oči. „Čokoľvek, len to nie.“

Od smrti Fintanovho manžela Coltona na rakovinu uplynul len rok. Fintan mal dobré aj zlé dni – a tento sa zatiaľ nevyvíjal priaznivo. Tých dobrých navyše nebolo veľa.

Colton mu zanechal The Rock – hotel, ktorý odjakživa túžil na ostrove otvoriť. Sen sa síce konečne stával skutočnosťou, no sprevádzalo ho množstvo otravných detailov, ktoré Fintana vôbec nezaujímali. Hotel mu však zároveň pomáhal: udržiaval ho v neustálom pohybe a tlmil smútok – vyčerpanie mu uľahčilo zaspávanie v príliš veľkej posteli. Každopádne, na Vianoce mali rezervácie. Museli otvoriť – a to rýchlo.

Flora s tým technicky nemala nič spoločné.

No keďže už mala skúsenosti s cateringom z Kaviarničky na pobreží, nedokázala sa do toho nemiešať. Navyše bola na materskej dovolenke, čo – aspoň podľa Fintana (a nielen jeho) – znamenalo, že má priveľa voľného času, aby sa pletla do vecí.

„Pozri,“ ozvala sa po chvíli ticha. „Myslím, že Roger's Bar je v poriadku. Nie je taký... *doslovný*, chápeš?“

Fintan sa zamračil a našpúlil pery.

Spoza kuchynských dverí sa ozval akýsi rozruch. Fintan býval na farme, rovnako ako jeho brat Innes s rodinou. Innesova päťročná dcéra Agot práve vbehla do miestnosti v nočnej košielke

a s vážnym výrazom na tvári, zatiaľ čo z chodby za ňou sa ozýval tichý plač.

„Bugliss Binder sa zobudil,“ vyhlásila so zúfalým povzdychom. „Myslím, že je to zlé bábätko, teta Flora. Je veľmi mrzuté.“

„Douglas,“ opravila ju Flora asi po deväťstý raz. „Volá sa Douglas, nie Bugliss.“

Agot aj Fintan sa na ňu pozreli rovnakým suchým pohľadom.

„Čo?“ vyhrkla Flora. „Veď v telke stále pozerá *Hey Duggee*.“

„*Hey Duggee* je veľmi dobrý pes,“ ohradila sa okamžite Agot. „Buglissom si nie som taká istá.“

Vzdorovito odkráčala k vyslúžilému ovčiarskemu psovi Bramblov a spolu vyšli von preskúmať zeleninovú záhradku. Agot mala značný odpor k jedeniu zeleniny, no rada sledovala, ako rastie – dokonca aj v tomto ročnom období.

„Robí to naschvál,“ pokrútila hlavou Flora, keď odchádzala z kuchyne. „Vie hovoriť úplne normálne.“

„Áno,“ uškrnul sa Fintan. „A aj tak ťa tým vždy dokáže vytočiť.“

Flora zamierila do zadnej izby, hoci dieťa takmer neplakalo. Najprv si pomyslela, že Agot je smiešna, ale vzápätí si uvedomila, že sa v duchu háda so svojou päťročnou neterou, čo bola tá najväčšia strata času, akú si vedela predstaviť. Vlastne na tom už nezáležalo, lebo keď vošla do miestnosti, Joel bol pri bábätku a Douglas bol ticho.

Neuveriteľne sa podobal na svojho otca – tmavé oči a hustú šticu čiernych kučeravých vlasov mal už v piatich mesiacoch –, až to pôsobilo komicky. Takmer každý, kto ho videl, mal nutkanie nasadiť mu okuliare.

Chvíľu stála vo dverách a pozorovala ich. Douglas sa veľa neusmieval – vlastne to vôbec nebolo usmievavé dieťa. Jeho drobná tvárička bola vážna a sústredená, akoby sa narodil s poznaním všetkých tajomstiev vesmíru, na ktoré bude počas dospievania postupne

zabúdať. Zdedil aj otcovo seriózne správanie – bol ostražitý a opatrný. Flora si dlho myslela, že Joel je taký pre svoje ťažké detstvo, keďže od útleho veku prechádzal z jednej pestúnskej rodiny do druhej, no postupne nadobudla dojem, že jeho povaha je jednoducho vrozená. Koniec koncov, sotva existovalo dieťa obklopené takým množstvom lásky a náklonnosti ako malý Douglas – vyrastal v dome s troma strýcmi a s dedkom Eckom, ktorý ho zbožňoval a často sa oňho staral. A potom tu boli jeho adoptívni americkí starí rodičia Mark a Marsha, ktorí mu posielali obrovské balíky s neuveriteľne drahým detským oblečením dovážaným z Francúzska. Pravdupovediac, bolo až príliš dobré na blatistý farmársky dvor a premenlivé podnebie malého škótskeho ostrova, no Flora sa aj tak postarala, aby bol v každom kúsku poctivo odfotený.

Joel Douglasa nerozmaznával ani mu nespieval. Len si ľahol vedľa neho na posteľ a obaja sa na seba dívali. Bolo to zvláštne – akoby medzi nimi prúdilo niečo nehmotné len prostredníctvom pohľadu. Joel natiahol veľkú ruku, aby sa jej Douglas mohol chytiť drobnými prstami, a potom spolu mlčky „komunikovali“. Flora nevedela, či je to normálne, ale bolo to milé. Zvyčajne po pätnástich minútach obaja zaspali – Joelovo dlhé telo jemne kolísalo to drobné.

Flora mala byť na materskej, zatiaľ čo Isla a Iona zvládali kaviareň bez najmenších problémov, čo ju občas trochu rozčuľovalo. No bol to Joel, jej vorkoholický priateľ, kto si rodičovskú dovolenku užíval najviac, a Flora sa občas neubránila záblesku žiarlivosti. Čo bolo, samozrejme, úplne absurdné. Všetko bolo, ako malo byť. Jasné, Douglas pri nej plakal a pri Joelovi bol úplne pokojný, ale jej to vôbec neprekážalo. Ani trochu.

DRUHÁ KAPITOLA

„Ale ktorá je lepšia?“
Vera, mama Isly Donnellyovej, sa dívala na dcéru ponad starú čajovú kanvicu s kvetinovým vzorom a s odštiepeným okrajom.

Isla sa na to miesto zahľadela a zrazu si uvedomila niečo, čo doteraz nikdy nedokázala sformulovať do slov – tú kanvicu nenávidela. Nenávidieť kus riadu bolo asi to najhlúpejšie, čo si vedela predstaviť. Možno preto, lebo jej matka sa k nej správala ako k drahocennému rodinnému dedičstvu, a nie ako k obyčajnej bezvýznamnej veci.

Napila sa čaju.

„Neviem, mami,“ zopakovala a snažila sa nerozčúliť – aj tak by jej to vôbec nepomohlo.

„Takže MacKenzieovci potrebujú niekoho do toho ich snobského nóbl hotelu.“ Vera Donnellyová hlasno zafunela. O novom hoteli nemala vysokú mienku. Podľa nej Mure nič také nepotrebovalo. Príliš luxusné, príliš drahé – kto by o to vôbec stál?

Každopádne, nech si už myslela čokoľvek, hotel sa mal otvoriť na Vianoce a Flora ponúkla Fintanovi pomoc – presunie tam jednu zo zamestnankýň z kaviarne.

Isla si povzdychla. Pravdupovediac, bola dosť vystrašená, ale to by svojej mame nikdy nepriznala. Nebolo dobré dávať jej ďalšiu muníciu.

„No... jedna z nás zostane v Kaviarničke na pobreží a postará sa o väčšinu prevádzky, a druhá pôjde do Rocku.“

Isla a jej najlepšia priateľka Iona pracovali v Kaviarničke na pobreží už roky a ani jedna nebola nadšená tým, že ich rozdelia. Isla bola oveľa hanblivejšia a predstava, že sa bude musieť zaobísť bez svojej drzej kamarátky, ju úprimne desila.

„Áno, ale ktorá z tých prác je *lepšia*?“

„Neviem.“

Vera opatrne zdvihla svoju drahocennú čajovú kanvicu a elegantne si naliala ďalšiu šálku čaju.

„Vieš, že len nechcem, aby ťa niekto využíval,“ vyhlásila. „Aby s tebou Flora zaobchádzala ako s nejakou kuchynskou slúžkou.“

„Tak to vôbec nebude,“ ohradila sa Isla. Floru zbožňovala a nemala také očakávania ako jej mama. Byť Veriným jediným dieťaťom nebolo jednoduché – Isla neznášala pocit, že ju neustále sklamáva a jej najväčším práním bolo prestať byť stredobodom matinej pozornosti.

„A čo sa dnes chystáš robiť ty, mami?“

„Veď dávajú *Homes under the Hammer*!“

„Vieš, že večer je skúška zboru... mala by si ísť.“

„Banda zvedavých starých klebetníc. Ďakujem, neprosím!“

Isla si obliekla kabát a natiahla si čiapku na nepoddajné tmavohnedé kučery, ktoré jej trčali na všetky strany. Na ostrove, kde mali ľudia väčšinou svetlé alebo ryšavé vlasy – podľa toho, či boli potomkami Keltov, alebo Vikingov –, pôsobili jej kučery dosť nezvyčajne. Kedysi sa tradovalo, že španielski dobyvatelia sa dostali až sem na sever do Mure, čo by mohlo vysvetľovať jej zelené oči. Bledá

pokožka, v lete jemne posiatá pehami, však bola typicky škótska – a pre Islu večným zdrojom sklamaní.

Severozápadný vietor fúkal z polárneho kruhu priamo na Mure a poriadne sťažoval chôdzu, no ku Kaviarničke na pobreží to nebolo ďaleko – stačilo prejsť dvoma dláždenými uličkami a pokračovať k pobrežiu.

Malá kaviareň bola vždy teplá – pece vzadu nikdy celkom nevychladli a v mrazivých zimných ránoch tam bývalo útulne ešte skôr, než Isla zapálila zlaté lampy, ktoré spolu s veselými bodkovanými obrusmi a s peknými obrázkami na stenách vytvárali príjemnú atmosféru. Iona už určite varila kávu a spolu sa mohli pustiť do prípravy šišiek, tartaletiek, koláčov a zákuskov na celý deň, zatiaľ čo pani Lairdová vyberala čerstvo upečený chlieb, kávovar príjemne syčal a mlynček mlel. Deň sa mohol začať. Netrvalo dlho a dorazil prvý premrznutý robotník – čerstvo po dojení, z rybárskej lode alebo čakajúci na ranný trajekt.

„Ahoj, mami,“ rozlúčila sa Isla.

„No dobre, tak veľa šťastia,“ zamrmlala Vera neochotne a Isla si pripomenula, že je to len preto, lebo ju mama miluje a chce pre ňu to najlepšie. Aj keď jej to nie vždy bolo príjemné.

TRETIA KAPITOLA

Tristodvadsať kilometrov na východ boli drahé posteľné obliečky pokrčené a rozhádzané po posteli. Ležala na nich bledá postava, úplne ľahostajná k vonkajšiemu svetu, a hlasno chrápala. Vo vzduchu visel silný pach zatuchnutého alkoholu.

Do rozľahlej izby vošiel nízky muž s dokonale upraveným účesom, zastal pred posteľou a zakašľal.

Nič.

„EHM,“ povedal o čosi dôraznejšie.

Z posteľe sa ozval nepríjemný, dusivý kašeľ, po ktorom nasledovalo odfrknutie a opäť chrápanie. Veľká ruka schmatla lesklú prikrývku a pretiahla si ju cez hlavu.

„Nechaj ma, Johann,“ zamrmlal chrapľavý hlas spod nej.

„Johanna som poslal preč,“ ozval sa muž pokojne.

V izbe nastalo ticho.

„Čože?“

Mladík, ktorý sa vynoril spod periny, mal svetlé vlasy trčiace do všetkých smerov, jemné strnisko a zmätený výraz v okrúhlych modrých očiach. Tie sa rozšírili, keď si uvedomil, s kým hovorí.

„Otec,“ vyhrkol a hlas sa mu citeľne zachvel. Okamžite sa znovu zabalil do prikrývky. Muž, ktorý naňho hľadel, vyzeral sklamane. Zasa.

„Ehm... chcem povedať, ahoj. Rád ťa vidím. Normálne sem vôbec...“

Rozhliadol sa po obrovskej luxusnej izbe. V rohoch stáli stĺpy, na rímсах sa ligotali pozlátené ozdoby a jednu stenu lemovali veľké starobylé zrkadlá.

Bohužiaľ, na podlahe sa váľali spodky a ponožky, prázdne fľaše, rozhádzané knihy, najmenej štyri uteráky a chrochtajúci pes podobný prasaťu menom Bjärk, ktorý sa ešte nezobudil, no na drahocennom koberci a čierno-bielej dlažbe zanechal špinavé stopy.

„Zvyčajne sem nechodievam, to je pravda,“ prisvedčil chlapcov otec, ktorý sa volal Konstantin. Syn sa volal rovnako. Konstantinovia existovali v ich rode už od začiatku sedemnásteho storočia – odkedy sa stali vojvodami z Hordalandu a na polostrove Folgefonna postavili veľkolepý hrad. Šľachtické tituly boli síce v Nórsku formálne zrušené, no každý o nich stále vedel. Nepretržitá rodová línia. Línia, ktorá sa – ako si starší Konstantin s trpkosťou uvedomil – nebezpečne rýchlo blíži ku koncu. Čochvíľa svojho jediného nespratného syna sotí po stoosemnástich mramorových schodoch vstupnej haly.

„Pretože to tu vyzerá ako v nechutnom chlieve.“

„To je Bjärkova vina,“ zamrmal mladík. Chlpaté stvorenie sa ani nepohlo.

„Pamätáš si, čo sa stalo včera večer na štátnom bankete?“

Konstantin mladší na okamih skrívil tvár.

„Snehová bitka,“ vysúkal zo seba napokon. „Nebolo to skvelé?“

Spomenul si na osvetlené okná paláca a na to, ako vonku pobehovali vyčerpaní, premrznutí a premočení ľudia, ktorí sa však smiali na celé kolo.